

אמר רבי ייסא, אם כן, למה משה מת? שם אמר בך, פיוון שלא חטא - לא ימות! (ולפעה מותה?) אמר לו, ורדי מות, אבל לא שלט בו אמרנו, אלא לא מות על ידו ולא נטמא בו, ולא מות ורדי. אלא נרבק בשכינה וההלך לחמי עולם. וזה נקרא חי, כמו שבאוינו שפתות (שםואל-ב' וכ') ובנינו בן יהוינע בן איש חי וגוי. ועל כן, כל מי שמשתדל בתורה, יש לו חירות מן הכל בעולם הזה משעבוד של שאר העמים עובדי עבודה כוכבים ומזלות. חירות בעולם הבא, משום שלא יתבעו ממנה דין בעולם ההוא כלל.

בא ראה כמה סודות עליונים יש בתורה, משום לכך פחוב (משל^ו) יקרה היא מפניניהם. כמה גנים טמוניים יש בה. ועל כן, כשהסתREL דוד ברוחם של המכמה וידיע מה נפלאות יוצאים מן התורה.

פתח ואמר (תהלים קיט) גל עני ואביטה נפלאות מתורתך. בא ראה, ויהי הוא טרם כללה לדבר והגנה רבקה יצאת. יצאת? באה היה צריך להיות! מה זה יצאת? שהקדוש ברוך הוא הוציא אותה טרם כללה לדבר והגנה רבקה יוצאה. יוצאה, באה מיבעיליה, מי יוצאה. אך הוא אפיק לה מכל איפונ בני מטה דכלחו חיבורין, והיא יוצאה מכל לא דלהון. ותרד העינה כתיב בה"א, רוץ איהו דאערעת פמן בירא דמרים, ובגין לכך כתיב העינה בה"א העינה בה"א, ועלו לה המים.

הבר אחר והגנה רבקה יצאת, בכתביו יצאת לשאב מים. ומה יוצאות ולא הולכות ולא באות? אלא משום שטמנונות היה כל היום, ובאותה שעה יוצאות לשאב מים. וסימן לך בידך.

בא ראה, כשהגיעה העבר לחרון ומוצא את רבקה לעת ערבות, היה זמן תפלה המנחה. באותה שעה

אמר רבי ייסא אי הבי משה אמר מית, دائ הבי כיון שלא חב לא ימות (אמאי מות). אמר ליה ורדי מית, אבל לא שלט בא ביה קאמירין, אלא לא מית על ידו ולא אסתאב ביה, ולא מית (וז' קלב ע"א) ורדי אלא אתדקק בשכינתא וازיל לחמי עולם.

יהאי חי אקרי, כמה דאקיינא דכתיב (شمואל ב' וכ') ובנינו בן יהוינע בן איש חי וגוי. ועל דא כל מאן דاشתREL באורייתא חירו אית ליה מפלא בעולם דין משעבודא דשאρ עמין עובדי עבודה כוכבים ומזלות. חירו בעולם דאתה בגין שלא יתבעון מניה דינא בהויא עולם כלל.

הא חי, באורייתא בכה רזין על אין סתימין אית בה, בגין לכך כתיב, (משל^ו) יקרה היא מפנינים. כמה גניין טמירין אית בה, ועל דא כד אסTEL דוד ברוחא דחכמתא וידע

כמה פליין נפקין מאורייתא בטה ואמר, (תהלים קיט) גל עני ואביטה נפלאות מתורתך. תא חי, ויהי הוא טרם כללה לדבר והגנה רבקה יוצאה. יוצאה, באה מיבעיליה, מי יוצאה. אך הוא אפיק לה מכל איפון בני מטה דכלחו חיבורין, והיא יוצאה מכל לא דלהון. ותרד העינה כתיב בה"א, רוץ איהו דאערעת פמן בירא דמרים, ובגין לכך כתיב העינה בה"א וסלייקו לה מיא.

הבר אחר והגנה רבקה יוצאה כמה דכתיב יוצאות לשאוב מים, אמר מיט יוצאות ולא הולכות ולא באות. אלא בגין דטמירין הוא כל יומא ובה היא שעטנא נפקין לשאב מיא, וסימנא נקייט בקידחה.

הא חי, פד מטה עבדא לחרן ואשכח לה